

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 5.

1. mars 1942.

14. årgang.

Med Jesus i stormen.

De tok Jesus med,

I.

«Og de lot folket fare og tok ham med seg i båten som han var; men også andre båter var i følge med ham.» (Mark. 4, 36).

Det er en yndig beretning, full av evangeliske lærdommer. Jesus og disiplene foretok, ifølge vår tekst, en reise over Genesaretsjøen. Denne sjøreisen kan anvendes på vår reise over livets stormfulle osean. Livet er en reise. Havet er denne verden full av farer, stormer og strømmer, bølger og skjær, tåkebanker, og full av drivende vrak som også utgjør en fare. Slike som har lidd skipsbrudd på troen og nå driver omkring uten ror, uten kart og kompass — uten mål eller med, men som driver, driver, . . . og tilslutt vil lide et fryktelig forlis mot evighetens kyster.

Den enkelte menneskes ferd kan liknes med et skip, som sangeren uttrykker det så poetisk og skjønt: «Jeg er en seiler på livets hav, på tidens skiftende bølge . . .»

Mannskapet ombord i livsskipet er menneskets anlegg og evner, «Stormen» er fristelsernes og gjenvordighetenes storme, hvori Gud tillater den enkelte å komme, og det hele styres av de makter som står bakved. Der er to makter, og i lydighet mot en av disse går det enten «over» eller «under.» Er Jesus ombord, vil hans mektige «over» være den bærende kraft i vårt liv.

Legg først merke til at vi kalles av Mesteren til å fare med ham. Han sier til dem: *La oss fare over til hin side.* Den samme innbydelse har Jesus til oss idag. Og la oss følge denne innbydelse idet vi istemmer med sangeren:

«Med Jesus vil eg fara,
på livsens ferd ilag,
Gud la den ferdi vara,
inntil min døpiend dag.»

La oss fare med en *hellig beslut-somhet.* Vi vil si som Rebekka sa da Laban spurte henne: «Vil du fare med denne mann.» Beslutsomt svarer hun: «Ja jeg vil reise!» (1. Mos. 24, 58). Vårt valgspørsmål er: Glemmende det som er bak, strekkende ut etter det som er foran, jager jeg mot målet, til den seierspris som Gud har kallet oss til der oven fra i Kristus Jesus.» La oss fare med et hellig forsett. La oss fare med Jesus med *et greit og avgjort standpunkt for ham.* Ikke noe kompromiss med verden. Nei vi vil brenne alle broer av, kaste loss alle fortøyninger og sette kursen mot himmelens skjønn land.

Det lå en stor damper inne ved bryggen, det var satt full fart på, stimen var i orden, de veldige propeller slo i vannet så det fosset om akterenden, men . . . dampen rørte seg ikke fra bryggen. Hvorfor? — Nei for det var en tynn stålvire som man hadde glemt å kaste loss, og den var nok til å holde den fast ved bryggen.

Jeg vil tilrope deg, evighetsseiler, se til at du er *løst* fra alle ting, at det ikke fins så meget som en silke-tråd som binder deg til verden! Du tenker kanskje: «Å, det er ikke så farlig om jeg beholder det eller det, det er jo ikke akkurat noe syndig det kan jeg nok beholde!» Men kjære venn, den tingen vil binde deg, binde ditt hjerte og din ånd. Har du ikke følt hva det vil si å være bundet? — Og beholder du noe av det bannlyste godset, det som Herren har lyst i bann, så vil det suksessivt trekke deg tilbake til syndelivet igjen, suksessivt, umerkelig vil det

marebinde din ånd og stjele din kraft. Ordet står fast: «I kan ikke tjene to herrer, I kan ikke tjene Gud og mammon.» Den som vil bli verdens venn, blir Guds fiende. Husk på Lots hustru. Hennes hjerte hang ved tingene i Sodoma, hennes øyne fulgte hjertets retning, for hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være,» sier Jesus, så ble hun stående som en saltstøtte på sletten. Akk, det er mange slike saltstøtter.

«Men om något här mig binder
Med ett än så härfint band
Och vill bliva mig till hinder
För min gång till livets land,
Gör mig fri, ja fri i anden
Fri att följa dig med fröjd,
Fri att älska, fri att tjäna,
Med din goda vilja nöjd.»

Vi leser a disiplene tok Jesus ombord i båten som han var. Dette er et viktig punkt, de tok Jesus med seg ombord. Dette er det avgjørende for oss om vår reise skal bli en evighets- og himmelreise. Jeg vil rope til deg igjen, evighetsseiler: «Se til at de får Jesus ombord i skipet. Se til at det røde losflagg vaier fra stevnen.»

Har vi Jesus med i skipet, komme da hva som komme vil, det går igjenom i brått og brann. Det går tross alt mot hjemmets kyster. Ta Jesus med deg så får du *en trofast venn i livet.* Han som førte mange barn til herlighet» vår lidelses- og frelses høvding. Ta Jesus med deg, så har du rikdom og tilfredsstillelse nok, for i ham bor hele guddommens fylde legemlig. Visdommens og kunnskapens skatter er skjulte i ham. Kristus i eder — herlighetens håp. Hvem kan tilfulle måle dybden og rikdommen av dette. Kristus i oss. Han er nok for tid og evighet. Han fyller all vår trang i herlighet.

Ta Jesus med deg så får du *stadig glede.* For syndernes forlatelse er stadig gjestebud, sier Luther. Han vil ta inn i ditt hjerte og holde natt-

verd med deg og du med ham. Det er det som er sann kristendom. Stadig, intimt og fortrolig samfunn med Jesus. Kristendom er ikke religiøse seremonier, strenge forskrifter, pietistiske lærdommer, andektige følelser eller høytidlige talemåter. Mange mener at deri består den sanne kristendom, og de taler bestandig om å gjøre og gjøre, og våre plikter og det og det. Men kristendom er noe mer enn dette. Dette kan nok høre med, men der ikke selve kristendommens vesen og kjerne. Hva er så det? *Kristus*. Uten Kristus er alt tomhet. En tredemølle bare, men nå blir det liv, salighet og lykke.

Det gjelder om å ha Jesus med seg i båten. De tok ham med seg i båten. Vi må ha visshet om at han er med. Vi leser om Jesu foreldre at de trodde Jesus var i reisefølget, Men det viste seg at han slett ikke var med og i tre dager måtte de lete etter ham inntil de endelig fant ham i templet. Det gjelder å ikke reise på antagelser og formodninger, men å eie full visshet om at vi har Jesus med i skipet.

. . . Men også andre båter var i følge med dem. I fullt følge reiste disiplene avsted.

«Jeg stundom seiler i medvinds bølger,
I andres kjølsvann og følge.
Som just lik meg denne reise gjør,
Henover jordlivets bølge.
Og solen skinner og havet smiler,
Min dag så sakte og blidt heniler,
mens vinden fyller alle seil.»

Det er tider da reisen går gjennom rolige vanne, mens havet ligger som en sølvblank glitrende flate og man synger og jubler ombord i farkostene. Det er stort at man ikke er alene i denne seilas mot himmelen. Det er mange som reiser den samme vei.

I *medgangens* og vekkelsens tider er det mange som reiser den samme vei. Vinden er med og strømmen i favør, da er det lett å være himmel-seiler. Følget er stor i slike tider. I slike tider er det lett å være kristen, når som John Bunyan uttrykker det: «Religionen går i sølvtøfler og under bifallsrop gjennom gatene. Det er mange som vil være med når det er hosiannarop og palmesving, men det blir noe ganske annet når stemningen snur seg om man roper: Bort med ham, gi oss Barrabas løs!»

Flokken tynnes gjerne betrakte-

lig ut da når det ryker opp til storm og uvær. Som f. eks. i synagogen i Kapernaum, da jødene knurret over Jesu tale om å ete menneskesønnens kjød og drikke hans blod, da sa noen av disiplene: «Dette er en hård tale, hvem kan høre den?» Og de dro seg unda og gikk ikke lenger omkring med ham. Flokken tynnes ut. Kun de tolv ble igjen og Peter sier: «Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord.»

Kun den som har blitt hjertegrepet av Kristus, berørt, — ikke blott i det ytre følelseliv, men i det indre åndsliv, kun de blir stående i disse tider. Slike som følger Jesus, — ikke for brødrenes skyld, ikke for stemningens, popularitetens og ærens skyld, men fordi at de slett ikke kan *unnvære* ham. Som har sett sin synd og sett Jesus som frelseren. Som ikke bare et *opvakt*, men *frelst*, frigjort, gjenfødt. For det er sikkert, en hel del av dem som ble vakte i vekkelsens tider, kom aldri lenger enn til vekkelse, de kom aldri igjen til liv i Gud. Kom *igjennom* . . . dette hemmelighetsfulle, som vi i grunnen ikke kan forklare, ikke definere, men som allikevel er så betegnende. Det er at sjelen går gjennom den trange dør, at man møter Kristus i sin ånd til et ærlig oppgjør med synden, at man berøres med noe fra den hinsidige verden, og dette noe er den *Hellige Ånd* som vitner med vår Ånd at vi er Gud barn. Når dette skjer da jubler sjelen sitt salige: «Abba fader!» man er gått over fra døden og til livet, fra Satans makt og til Gud, man er blitt et Guds barn, sønn og arving. Og har man virkelig opplevd dette, da blåser ikke dette bort med den første østenvinn som blåser, da vender man ikke Kristus ryggen for et hånsmil eller et slengord, da blir man hos Jesus, selv i storm og uvær.

Forstander Axel Nilssen.

Den kommer . . .

*Den komma skall för mig en gång,
den dag, då silvertråden brister.
En sång skall bli min svanesång —
sen allt vad jorden gav jag mister.
Jag äger dock en större skatt
än nogon kan med guld förvärva:
ett hopp att bortom dödens natt
en evig salighet få ärrva.*

Erik Hammar.

Vildfarets barn.

PROLOG.

Villfarets barn. —
Våk opp fra ditt rus.
Kom hjem til din Faders hus.
Du lider sult og savn.
Dra hjem fra fremmed land.
Din Far deg motta vil.
Og tilgir deg all synd.
Kjærlighetens favn nå åpen står.
Kom hjem og det deg vel skal gå.
Hvorfor da lide så?
Når du hjem til Far kan gå.
Hjemme er nok av brød.
Der ute er sult og nød.
Rikdom i overflod.
Er det på Faders gård.
Du slipper tjene her.
For du jo sønnen her.
Du er i sorgens dal.
Hjemme er glede all.
Vend om og kom idag.
Din Far deg elsket har.
Elsker deg ennå, barn.
Forakt ikke nåden stor.
Fly bort fra syndens spor.
Fly hen til Gud og Krist.
Himmelen du når tilsist.
Ja, dette håp har hver.
Som har sin Gud og Frelser kjær.
Dagen er meget nær.
Da Jesu Krist er her.
Er du blant skaren da.
Som elsker Kristi dag?
Blodet deg rede gjør.
Så du kan blive med.

Nærnes 20. jan. 1942.

Rolf Westlie.

Ekte norsk.

Sogneprest Welle skriver i Norsk Kirketidende om Norsk kristendom:

«Når det rett som det er blir satt opp endel kjennetegn på det som skal være ekte norsk, med kritikk over visse motsatte foreteelser — mon ikke da målestokken ofte faller sammen med det vedkommende selv liker og ikke liker? En alminnelig innvendig mot endel religiøse former er at det er importert. Men vi må jo huske på at kristendommen sely ikke er «ekte norsk», men importert fra Palistina over Rom, Tyskland og England. Når man sier at f. eks. «hallelujakristendommen» er importert er dertil å si at det som har slått rot i vårt land, må ha rett til å kalles norsk om det er femti år eller flere hundre år siden det ble innført spiller ingen rolle.»

IDAG.

2. Kor. 6; 1—2, 1—13.

Om vi med ett ord ville si hva som fra et synspunkt sett er noe av det mest avgjørende i kristendommens makt, i at frelsen fremdeles bringer slike resultater, at evangeliet har gått sin seiergang gjennom århundrer, trass i motgang, forfølgelse og alle slags hindringer, — hva som er hemmeligheten ved evangeliets budskap til oss, — så er det dette at det heter: I dag!

I alle andre forhold i livet dreier det seg om terminer og tidsgrenser eller bestemte dager i en mer eller mindre fjern framtid. Når du har tatt artium, kan du få komme på universitetet. Når du har gjennomgått den og den skolen, skal du få plass der eller der. Om du venter litt, så blir du forfremmet innen den bransje du har valgt.

Slik lyder det overalt.

Men Jesus Kristus sier: I dag! Det er forskjellen. Vi kristne kan ikke si: i dag. Vi kan si til en broder som har falt i synd, som har betilliten hos folk: «Vi får vente og se hvorledes du lever noen år. Når vi ser at det er sannhet det du sier om din anger og oppreisning, så skal vi ha tillit til deg. Akkurat med en gang kan vi ikke stole på deg.» Og det er aldeles riktig, for vi er mennesker.

Men Gud sier:

«I dag er frelsens dag!»

I dag kan jeg få gjøre opp alt med Gud. I dag kan jeg bekjenne min synd. I dag kan jeg gjøre opp mine nederlag. I dag kan jeg begynne på nytt. I dag kan jeg gi Gud et nytt løfte.

Det er det overmåte betydningsfulle at Gud hverken gir eller krever utsettelse. Du kan gå til ham i dette øyeblikk.

Hvor mange ganger kan ikke en kristen plutselig få følelsen av at det har gått aldeles forkjørt for ham. Jeg vet kanskje ikke hva det er, men jeg kjenner meg ikke like sterk som før, ikke så seirende. Der er noe som gjør meg urolig. Der er noe i veien.

Så kommer Guds ånd og kaster lys over noe i ditt liv. Der er feilen! Og da får du lov å si: Nå, Herre,

vil jeg i Jesu navn gjøre opp dette.

Nå, Herre, får jeg

ta nytt tak og begynne på nytt igjen.

Det er på det Guds evige: «i dag» at den kristne lever. Her er den dypeste hemmeligheten i hans liv.

Når man tenker på hva menneskene har hopet opp av synd på vår jord, hva som har samlet seg av feilgrep, sorg, ja misgjerning og urettferdighet i vårt liv gjennom årene, så blir det den mest knugende byrde selv for den beste og hederligste av alle mennesker. En uhyggelig syndebyrde, samlet gjennom år. Forspilte dager, uker, måneder, ja år.

Men mot alle disse forspilte dager, uker, måneder og år setter Gud sitt: «i dag er frelsens dag».

Hvilken storslagen tanke! Og tenk videre. Gjennom århundrer har menneskene fart vill. Det gis årrekker og generasjoner i menneskehetens historie som menneskelig sett er forspilt, likesom den generasjon av Israels folk som falt i ørkenen for sin ulydighets skyld.

Men mot alt dette, mot det forferdelige trykk av årtier og århundrer stiller Gud i sin barmhjertighet og kjærlighet sitt evige: «i dag!» I dag er frelsens dag! I dag kan du få rette på alt sammen. I dag kan du som individ bli penset ut av det spor menneskeslekten har kommet inn ved et feiltrinn for hundrer av år siden.

Vi møter unge menn og kvinner som er kommet i den mest håpløse tilstand moralsk og psykisk. Men vi taper ikke motet. Vi får ha denne trygge tillit til Gud at alt dette som er så fordervet og skakt, kan rettes på ved *den kraft som kan gjøre alle ting nye.*

I dag kan den dypest falne møte frelsen i Kristus Jesus! Pris skje Gud! I dag kan du bli fri fra synden og bli et bra menneske.

I dag har du din anledning. Halleluja! Det er en herlig kjensgjøring at slik kraft finnes. Jesus Kristus kan løfte det enkelte menneske ut av alt. Jesus kan løfte hele menneskeheten ut av det spor den er kommet inn på, og sette oss alle på rett spor.

En synes kanskje selv at en merket så lite til det da avsporingen begynte. Det gikk så umerkelig, så lett.

Jeg husker engang under en jernbanereise. Jeg skulle bytte tog om morgenen ved en stasjon, steg av nattoget og ga meg til å spasere ned på sporet. Så kom jeg til et sted hvor to spor skiltes. Jeg gikk så jeg hadde den ene foten på svillene under det ene sporet, den andre på svillene under det andre. Mens jeg gikk slik, tenkte jeg: Der har jeg en fot på sporet som fører til Göteborg, og den andre på sporet til Malmø. Men snart kunne jeg ikke gå lenger i begge spor. Jeg måtte velge. Men hvor lite og ubetydelig det var det punktet hvor sporene skiltes! Det var bare centimeter, kanskje bare 10 centimeter, som skilte sporene ad. Men resultatet av hvilket spor jeg valgte ville blitt 30—40—50 mil, — Göteborg eller Malmø.

Slik er det også i vårt liv. Man merker det knapt når man først begynner å komme av sporet. Men resultatet blir en rekke avsporte år. Og man må gå helt tilbake til det punkt hvor man gikk feil. Det er forferdelig. Og i menneskelig kraft er det umulig å råde bot på skaden. Alt er ødelagt.

Men imot alt dette setter Gud sitt: «I dag er frelsens dag!» I dag kan Jesus med et tak løfte deg inn på rett spor. Pris skje Gud! I dag kan års forsømmelighet rettes på. Dette er evangeliet. I dag løftes århundrer misgjerning av, i dag fjernes årelang sorg, i dag utslettes årtiers syndeskyld. Jeg synes at i dette: i dag ligger noe av det herligste og mest ufattelige ved frelsen. Den frelse som bys oss i dag, er den samme som Jesus tilbød menneskene, den samme som apostlene og martyrene fikk bære bud om til sin samtid ulykkelige.

Sven Lidman
i «Evangelie Härold».

Et godt svar.

Da en liten pike hadde lest Matt. 5, 1—12, spurte hennes søndagsskolelærer hva hun likte best — hva hun helst ønsket å være.

«Jeg vil helst være ren av hjertet.»

«Hvorfor det?» spurte læreren.

«Jo, hadde jeg et rent hjerte, så hadde jeg alt det andre gode det står om også,» svarte hun.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adressforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Bibelen blant russiske fanger.

I bladet «För Alt Skapat» som utkommer i Jakobstad, Finland, forteller redaktøren om arbeidet blant russiske fanger blant annet følgende interessante beretninger:

«Under den nå pågående krig har et stor antall av russiske fanger kommet til Finland. De utgjør et misjonsfelt hvor den største tenkelige nød og mørke råder. Iblant disse fins det sjeler som tørster etter livets ord. Det har vært gripende å få vitne for dem og dele ut Guds ord til dem. Mange hører budskapet for første gang.

Det som mest interesserer russerne i det fremmede landet, hvor de fryktet å møte døden, er den frie omgangen mellom menneskene. Så ser de at folket her mener det godt med dem. Stor forundring vekker det at alle her har egne ur og mange også sykler. At til og med barn har slike saker forundrer dem enda mere. Mange av fangene får tjenestgjøre under stor frihet i mange forskjellige hverv og får på den måten lære å kjenne at forholdene her i landet ikke er slike, som det er opplyst i den russiske propagandan.

Vi holdt et møte for en gruppe arbeidsdyktige menn. Etter møtet sa de: «På over 20 år har vi ikke hørt åndelig sang.» Sangen virker muligens mest på fangene. Noen av mennene sang med i den offentlige sangen.

På et sted ordnet vår vert, prosten K., slik at 14 fanger fikk komme til kirken. Etter gudstjenesten takket de

hjertelig for vennligheten mot dem. De var meget interessert i å få vite forskjellen mellom kristendommen og kommunismen. Vi forklarte det slik: Kristendommen sier: «Alt mitt er ditt.» Kommunismen sier: «Alt ditt er mitt.» Mennene mottok forklaringen med et smil og samtykket.

Hjem til Gud.

«Salig er de døde som dør i Herren.»

Lørdag 24. jan. ble fru Ragna Gryting kalt hjem til herligheten. Det er omkring 12 år siden hun ble frelst og hun har hele tiden stått stødt og hatt sitt åndelige hjem hos de frie venner i «Betania». Hun var en meget gudfryktig og intelligenst søster og tok aktiv del i vitnesbyrdet og hadde alltid noe godt å frambringe om sin dyrebare frelser. Sjukdommen hun led av var kreft i brystet. Hun hadde, særlig den siste tid, store smerter, men Herren lesket henne med sitt ord, så det var aldri klage å høre. Hver gang vennene besøkte henne under sjukdommen strålte hennes ansikt av glede. Hun hadde nemlig en særlig kjærlighet til vennene.

Mandag 26. var vi samlet endel venner og hadde en god stund sammen i hjemmet, så ble hennes lik ført til Gunheim, Gvarv st., Telemark, hvor begravelsen foregikk. Her vil hun hvile til oppstandelsens herlige dag. Hennes minne er kjærte blant oss. Hun var en fredens søster. En Jesu Kristi vellukt på et hvert sted. Der er også fred over hennes minne.

Kristiansand 4. febr. 1942.

Hans Wennesland.

Hensovet.

Vedhandler P. E. Lund, Oslo, er hensovet 2. febr. 1942 i en alder av 74 år. Broder Lund ble frelst i sin ungdom for ca. 53 å 54 år siden i Fredrikstad, og kom siden til Oslo hvor han i de senere år har drevet en kull- og vedforretning en gross.

Ved siden av sitt daglige virke har broderen den hele tid vært opp-tatt i Herrens tjeneste, med sin varme vitnesbyrd, glødet av Den Hel-lige Ånd, og sine nådegaver han mottok av Herren, såsom tunger og tydning, brukte han flittig og var alltid rede til å forherlige Kristus.

Broderen var også gavmild og husket også misjonen med et beløp straks for han hensov. Han var også abonnent på «Det gode budskapet» og «Misjonsrøsten» gjennom mange år.

Broder Lund hadde, gjennom sine rettskafne framferd og sine åndelige interesser, vunnet seg en skare av venner, der møtte opp ved begravelsen på Vestre Gravlund, hvor broder Reidar Simonsen forretet. Broder Simonsen tegnet et vakker bilde av avdøde og minnet om hans innsats for Herren, og rettet en takk til hustru, slekt og venner samt forsamlingen «Gilead», for hva han hadde vært for dem. Der ble nedlagt 6 kranser på båren. Fra «Gilead» ved broder Lorentzen, fra hustru ved forstander Hartford, fra slekt og venner ved broder Hansen, fra broder og svoger ved søster Hanna Eriksen, fra gamle venner i Fredrikstad ved broder Hystad, samt fra misjonere ved broder Karrow. Alle lyste vel-signelser over hans minne.

Herren skal storligen styrke og trøste hans hustru som er blitt alene, håpet om gjensyn skal mildne savnet.

J. S. Wold.

Til familien i Nord-Norge.

Av et brev.

Jeg har mottatt Deres brev og kr. 200.00 som De sendte til disse barna. Mor til barna har vært på Hammerfest sinnsjukehus i ca. 5 år. Far til barna er meget tungtørt. Man må rope til ham alt hva man greier. Det er en vanskelig tid å få tak i noe nå, men vi tror at vi skal få litt allikevel; for det er jo på kort.

Jeg kan ikke annet enn takke på det hjerteligste for den store gave. De sendte og skal gjøre mitt beste for at det blir riktig fordelt.

Vennlig hilsen.

Hanna Kramer, Skogsfjord

Artikkelen: IDAG

har vi tatt etter «Banneret» oversettelse. Den ble aktuell på mer enn en måte da det ordet ble så levende for vår egen del for en tid siden. Vitnet også om det på et møte. Så kom den i det svenske bladet og vi la den vekk for å oversette den. Første nr. av «Banneret» brakte den så i oversettelse og vi «sakset» den. Den er både aktuell og trostefull.

SPREDTE FELTER

FRA KOMAGFJORD.

Vår kjære søster Thea Gamst, Breivikbotn har nå flyttet fra oss. Den 21. jan. gikk hun for å være med Herren. Vi er så glad for at hun nå har det så såre meget bedre enn her i tårenes dal, men savnet er så tungt.

Vi syntes hun var så uunnværlig for oss alle. Stort blir savnet i den lille venneflokk, hvor søster Thea alltid sto til tjeneste med sitt varme hjertelag og åpne hjem. Må Herren særskilt styrke hennes mann og lille pike som har mistet så meget. Fred over hennes kjære minner.

To av våre barn — de eldste småpikene — 15 og 14 år — ble frelst og døpt året som gikk. De to yngste 12 år (tvillinger) er også frelst og til sommeren, om Gud vil, håper jeg at også de må gå i dåpens grav.

Broder Breimoen utførte dåps-handlingen ved våre småpikers dåp. En voksen pike ble også døpt ved samme anledning.

O. Gamst og hustru var også her og deltok i vår glede. Det var min kjære svigerinnes siste besøk her. Hun var da allerede sjuk men vi håpet jo i det lengste at Herren ville reise henne opp igjen, men så var altså ikke hans vei. Søsterhilsen.

Antonette Kvalsvik.

«LOGEN», MOSS.

I «Logen» har de hatt besøk av Alf Kasborg og hustru, Mundus og flere vitner. De har deltatt i fellesmøter sammen med de andre forsamlinger i Moss. Eter hva det meldes fra Moss virker nå Harald Helleland der.

MISJONSHUSET, SARPSBORG.

Møtene har gått sin vanlige gang. Br. Helmer Moger virket der i 3 uker og møtene var riktig gode. Han hadde god inngang blant vennene. Dessverre var søkningen ikke så stor. Det var så voldsom kulde de dagene.

Eugen Thoresen deltok så vel en uke. Møtene var gode og tilslutningen bra. Søndag 22. febr. talte O. Karlsen og brødrene Guttorm Hansen og Thorleif Carlsen fra Fredrikstad sang og vitnet.

OPPBYGGELSESKONFERANSEN I OSLO.

Tilslutningen til konferansen i «Gilead» var riktig god. Flere predikanter var mødt fram av hvilke i farten huskes: Lyder Engh, Arne Dahl, Helleland, Moger, Rødningsby, Hans Utne, Willards Hansen og Kasborg.

Middagsmøtene i «Gilead» var også godt besøkt, til tider fullt hus.

HOLMSBU.

I Holmsbu virker for tiden br. H. I. Ersrud. Han blir visstnok der en tid.

KRISTI MENIGHET, FREDRIKSTAD.

I Kristi menighet, Fredrikstad, har evangelist Harald Helleland virket en lengere tid under br. Lyder Enghs fravær. Flere sjeler er blitt frelst og døpt. For tiden virker br. Alf Thorstensen der.

PREDIKANTKONFERANSE.

Menigheten i «Salen», Oslo, sammen med 4 andre menigheter, menighetene i «Filadelfia», Evangeliesalen, «Beroa» og «Saron» hadde innbudt til predikantkonferanse fra 9. februar. Det var møtt fram 83 evangelister og misjonærer og 40 forstandere, ialt 123.

Flere emner ble behandlet og på kveldene i de forskjellige «pinselokaler» i Oslo. Tilslutningen til de offentlige møtene var også riktig stor.

Gud rår.

«En kunne bli ganske motløs når en tenker på hvorledes det går til i verden,» sa en mann til sin venn. «Livet ser jo nesten ofte ut som alles kamp mot alle. Kjærlighet til Gud og nesten merker en så lite til. Over alt hviler det over menneskene et mørke som ravsvarte skyer.»

«Ja,» svarte vennen, «av og til følger jeg meg også trykket av disse bedrøvelige tilstander som i sannhet må kalles mørke. Men det er dog lys i mørket, et lys som lar oss se ham som er sterkere enn all verdens makt. Og når jeg i dette lys ser på de jordiske forhold, så vet jeg at hele den stormende menneskeslekt er i Guds hånd, og at det på jorda, som i himmelen, i tiden som i evigheten, ikke kan gå annerledes enn som Gud vil.»

En fredshilsen til N. N.

«Du elskelige —! jeg ønsker, at du i alt må leve vel og være frisk, likesom din sjel lever vel —!»

Disse ord fra den hellige apostel sender jeg deg, med samme ønske som Kajus fikk —! Hvem denne Kajus var, kjenner bibeltolkene ikke til. Det ser ut, som Kajus hadde vært sjuk, og mulig ikke var fullt frisk ennå.

Takk for skrivelsen du har sendt meg, og nå den siste med Salm. 23. Til Guds ære kan jeg si, denne velsignede salme har vært min i over 42 år. En trofast hyrde har Jesus vært for meg hele tiden til idag, og løftet lyder: Han vil fremdeles være det. Gud være takk, det går seirende hjemover. Jeg fant for godt å sende mitt gjensvar til deg gjennom M. R.» De spørsmål som ligger foran kan ikke alle bli besvart i denne epistel. Bare en del, lenger fram i brevet.

At du ikke hører noe fra feltet fra meg, har sin grunn deri, at jeg i vintertiden er avskåret fra å reise som før i de forskjellige distrikter, da mitt legeme ikke greier den påkjenning som forekommer på forskjellige steder. Men, om ikke mitt legeme er med, så er min ånd tilstede i bønn, der de helliges samles. Dag til dag, er hele jordrike mitt bønneemne, om at Herren vil frelse sjeler, og legge til det tall som i evigheten skal love Gud og lammet, og at Herren får fylle og fornye sine vitner som er sprette på muren, *bedekke dem* — bevare dem, fra satans kuleregn. Gud hører bønn —! !

Nei, — du er ikke glemt —! (1. Kor. 16, 24). De ekte Guds barn kan det ikke — (en umulighet), de er liknet ved maljerne i en kjede — de er sammenføyet til «et». 1. Kor. 12, 13, Joh. 17, 23). (Se 5. Mos. 33, 3, Joh. 15, 15, Kol. 3, 3, Es. 49, 16). De venner som er innom denne rubrikk tilhører Kristi legeme — (1. Kor. 12, 18), disse har (et) hjerte og en sjel, i dette hjerte er Herrens frykt innlagt. (Jerm. 32, 39—40. Sml. Joh. 14, 6). Disse har sitt navn skrevet i himlene —! (Luk. 10). De har Kristi sinnelag, og den guddommelige natur. (Fil. 2, 5 og 2. Pet. 1, 3—4).

Disse er det som følger Lammet

hvor det går —! (Apenb. 14, 4—5). Disse er de, som er *frie* venner, (Joh. 8, 36), de praktiserer (Ef. 5, 1). Disse elsker av et *rent* hjerte —! (1. Pet. 1, 22 og 1. Tim. 1, 5). Det er disse som *elsker* broderskapet. (1. Pet. 2, 17). Disse er hengivne i broderkjærligheten, de foregår hverandre med stor *ærbodighet*. (Rom. 12, 10). De har en god gjeld, som de stadig praktiserer. (Rom. 13, 8). Med Guds nåde beflitter de seg på å bevare åndens *enhet* i *fredens bånd*. (Ef. 4, 1—6). Alt dette som er sikkert er fra Gud, som virker i menneske — glem ikke det —! (Fil. 2, 13). Disse er de renhertede som skal se Gud. (Matt. 5, 8). Du anm. den *splittelse* og *uenighet* — o. s. v. At de setter opp *gjerder* og *partivesen* iblant Guds folk. Ja, vi er meget kjent med denne elendighet, som Guds ord advarer strengt imot —!

Derfor har jeg sitert til bibel, som en påminnelse til deg, at disse har ingen forbindelse med Gud. De er avvegne, *falne* stjerner - (Aph. 12,4), som hedrer Gud med munn — men ikke med hjertet (Es. 29, 13). Merk du hva ordet sier om disse: Tit. 1, 16, Jak. 3, 11—16, Gal. 5, 19—21, Matt. 7, 15—20 og 1. Tim. 6, 3—5. Og Rom. 1, 29—32. Og 1. Tim. 1, 9—10. Og 2. Tim. 3, 1—5. Og 2. Tess. 3, 6). Disse bibelvers viser i hvem *rubrikk* disse mennesker er, som fører *splittelse* og *uenighet* og *forargelse*, setter seg opp mot fedrene i Kristus, banker og sårer dem med skjeldsord o. likn. Disse kaller skriften for skjendelsmennesker, som er oppfylte av disse ting som er anm. (2. Pet. 2).

Disse mennesker tilhører (ikke) Guds og Kristi menighet, det er den medutvalgte menighet, som vi har tilhørt i over 42 år. Alle som tilhør denne menighet har Guds rike innen i seg. (Luk. 17, 21). I dette rike er ingen stor, større, størst. Der hersker *ikke* uenighet, der fins ingen som bærer avin og partiskhet, der kives ikke medlemmene med hinanden. *Nei*, i Guds rike finnes ikke disse ting —. (Rom. 14, 17).

Det er menneskets urene liv og selvlivet som hersker og serverer slike urenheter fra sitt urene hjerte. (Se Matt. 15, 18—20 kap. 7, 16—20. Gal. 5, 19—21. Tit. 1, 16). Disse er oppblest og forstår intet. (1. Tim. 6, 3—4). De er medlemmer i den ryggesløse forsamling. (1. Tim. 1, 9—10. Jak. 3, 11—16). Derfor

bringer de ufred; ti ufreden har de innen i seg. — (Matt. 15, 8, 19. kap. 7, 15—20) Merk. Salm. 35, 20—22. Dette er bibelens svar på disse spørsmål. En annen læreart følger med disse uandelige mennesker, at de vil ikke erkjenne eller bekjenne sin urettferdighet, de har begått mot de hellige, som Jesus har befalt oss at etterkomme. (Se Matt. 5, 22—25. Jak. 5, 16 m. m.)

Disse ord vil de ikke etterfølge — og således får de ingen åndelig lykke. — (Ordspr. 28, 13). De ydmyke derimot lader seg gjerne si. (Jek. 3, 17). De har Kristi sinnelag. (Fil. 2, 5). Rettferdighet og fred vokser der Gud bor og virker. (Fil. 2, 13. Ef. 5, 9. Gal. 5, 22. Rom. 13, 10. 1. Kor. 13, 4—8. Jak. 3, 17—18).

Avslutningen av deres vandring ser du i Matt. 5, 3—8. Mark. 13, 26—27. Matt. 25, 31—34. Joh. 14, 3). De dårlige (navnkristne) finner du i Luk. 13, 23—29. Matt. 25, 1—12. Sml. Apenb. 3, 1—3 m. m.)

Hermed slutter min epistel for denne gang med den beste hilsen til deg med Es. 3, 10. Salm. 37—37.

O. Karlsen, «Fredenborg.»

Åpenbaring.

Nedenstående åpenbaring kom til broder P. E. Lund, straks før han henvod den 2. febr. 1942.

Da jeg natten mellom den 19. og 20. desember 1941 lå lys våken i min seng, hørte jeg en stemme som talte til meg, røsten hørtes like ved, men han som talte kunne jeg ikke se.

Han sa: «Dine bønner er hørt, men jeg har imot deg for du har vært ulydig mange ganger, jeg ba deg vitne og du gjorde det ikke, jeg ba deg be, og du ville ikke. Du unnskyldte deg med at du ikke var dyktig nok, men du er mitt barn og derfor skal alt være utslettet og glemt, ti min kjærlighet er evig. Betingelsen er at du er villig å gå mine erende, fortelle folket at frelse finnes kun i Jesus Kristus, i hans blod alene kan et menneske finne frelse».

Jeg svarte: «Ja, men jeg har ikke evner, ikke gaver og ikke krefter til å gå ut som predikant.»

Han svarte: «Det består ikke i dine evner, dine gaver eller krefter, bare at du er et tomt rør som jeg kan få tale gjennom, ved min And

skal du få krefter, styrke, evner og frimodighet nok. Hør, Andens ild vil falle over Guds menigheter, det er nødvendig, for de sløvner og holder på å dø. Og når dette skjer, vil syndere komme i skarer og be om tilgivelse for sine synder, og jeg Herren er villig til å tilgi. Rop samtidig ut til Guds folk: Tvert eders kjortler og gjør dem hvite, for jeg kommer snart. Ved dette budskap av min And, skal de hungrige bli mett med livets brød og de tørstige få livets vann, og det vil bli liv i overflod i Guds forsamling!»

Oslo, 21. des. 1941.

P. E. L.

Hjertets uro.

Mennesket får ikke gå i sin synd så rolige som det ofte ser ut til for oss. Under det hårdeste åsyn og den råeste spott kan det være en skrikende og lengtende sjel. At menneskene kaster seg ut i synd og skam kommer ikke alltid av det at de vil gjøre ende på livet. De gjør det ofte for å døyve den uro som Guds ånd har lokket fram i hjertet. Vi ser derfor ofte at de vi trodde var lengst borte fra Kristus, kan være blant de første som blir kristne.

Der hvor leken, latteren og spotten har gått villest om dagen, der kan søvnen i den stille natt lengst la vente på seg, og tåren dryppe mest hjertesår, — fordi livet lengter borte fra Gud.

Ludv. Hope.

BOKANMELDELSE

HVA ER TRO?

Av A. B. Simpson.

Den kjente bibelfortolker Simpson gir oss her en verdifull bok. Bokens første halvdel inneholder en rekke bibelstudier over noen av det gamle testamentes største troeshelter — og anvender deres biografier som en lærerik illustrasjon på troens liv og hva troen virker. I siste halvdel av boken er flere skildringer av det selviske livs farer og endelig. Det er noe som alle troende burde lese. Noen små avsnitt som: Ham selv. f. eks. er rene gullgruber. Ingen vil andre på å kjøpe og lese denne bok. Boken er utgitt på Hans Martiniussens forlag, Bergen, og fåes kjøpt hos bokhandlerne. G. I.

Til arbeidere i vingården.

II.

Eldstebrødre.

Blant de redskaper som Gud bruker er det ingen som mere får stå i fronten enn eldstebrødrene. De har en utsatt stilling og har derfor også fått en særlig beskyttelse i Guds ord. Man har ikke lov til å motta en klage mot eldstebrødre uten etter to eller tre vitners utsagn. (1. Tim. 5, 19). At det kreves særlig meget av de brødre som skal tjene som eldste i Guds menighet forstår vi av de betingelser Paulus setter for dem som skal inneha denne stilling (Titus 1, 5—9 og flere steder).

Hvis den målestokken skulle brukes ville det bli forandring i mange flokker. Det har nok vært langt andre ting som har vært årsaken til at menighetens eldste er blitt innsatt eller ofte innsatt seg selv. Når stillingen er så viktig ifølge Guds ord så er det klart at hvis man ikke bruker den målestokk som ordet sier blir det ugreit og det vil bli umulig å klare oppgaven på en ret måte. Det er derfor at stillingen har vært vanskelig mange ganger. En som tjener i Guds menighet som eldste eller menighetstjener må ha hjerte for Guds sak og tjene som for Herren. Ved et tilfelle hente det i en menighet at så få av eldstebrødrene møtte fram så de som møte intet kunne utrette og da det var en viktig sak som det gjaldt måtte den utsettes og ble siden aldri ordnet. Det ble til skade for menigheten da det gjaldt ting som ikke bare angikk menigheten, men også andre troendes velferd. Noen av eldstebrødrene ble borte av den grunn at de reiste til sjøen for å nyte en fridag isteden for å passe sin gjerning som eldste. Hvis ordets målesnor var lagt på dem ville de ikke vært skikket for sin stilling. Naturligvis har også eldstebrødre rett og lov til å ta fridag, men menigheten må gå foran alt. Det er forbundet med offer å være menighetstjener og eldste. Når andre kan ta seg fri må de ofte bruke sin fritid til bønn i menighetens tjeneste. De bærer menighetens velferd i sine hjerter og kjenner intet offer for stort når det gjelder å vokte Guds menighet, som han vant seg ved sitt

eget blod. (Ap.gj. 20, 28). Dessverre er det alt for mange «leiesvenner» som flyr når ulven kommer. Vi må be Gud dyktiggjøre og lede menn som han kan bruke til denne gjerning, og være med på å anerkjenne slike og støtte dem i deres arbeid i Herrens tjeneste.

En eldstebrors oppgaver er mange. De skal lede menighetens møter, besøke sjuke, våke over forkynnelsen, være dyktige til å lære andre og meget mere. Hele deres liv må være innviet til Herrens tjeneste. Derfor har de lyst til en god gjerning. (1. Tim. 3, 1).

G. I.

Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig.

Ja, vi er i sannhet skrøpelige alle sammen hva det åndelige angår. «Det onde som jeg ikke vil gjøre, det gjør jeg», sier Paulus og således er det med menneskene i sin helhet. De går der og vil ikke slippe Herren til i sitt liv. Faderen står der med utrakte armer og vil velsigne sine barn, både til sjel og legeme. Noen er da fornuftige og tar i mot og blir velsignet og glade, og gjør andre glade. Det er rette veien. Andre derimot er sure og gretne og ikke fornøyde med det Herren vil gi og sår ut mismot så andre blir mismodige. De er kommet inn i «knurregaten» hvor alt er leit og trist. Nei, vend om og kom inn i «Hallelujagaten» og din sjel blir fylt med jubel. Da går du den like veien med Herren og sier som David: «Herre, jeg blir alltid hos deg; for du har grepet min høyre hånd og leder meg til hvilens vanne.» Takk og lov! Hos Herren er det alltid sommer og aldri vinter og kulde. Nei og atter nei.

J. H., Sarpsborg.

Hva er saktmodighet annet enn å bære den tunge byrde lett, likesom utålmodighet er å bære den lette byrde tungt.

Spøren Kierkegaard.

*

Det er ikke bare Gud som vi alene kjenner gjennom Jesus Kristus, også oss selv kjenner vi bare ved ham. Alene ved Kristus kjenner vi liv og død. Utenfor Jesus Kristus vet vi ikke hva vårt liv er, hva vår død er, hva Gud er og hva vi selv er.

Pascal.

En sang.

Mel.: Nærmere o Jesus Krist til dig.

Jesus Krist jeg kommer nu til dig,
beder dig at du må tilgi mig.
Læg mitt sår, og hjelp mig Herre
Gud,

til å holde ut til reisens slutt.

Jeg har prøvet borte fra dig gå,
men min kjære Jesus ta mig nå.
Jeg kan ikke gå alene her.
Hvor du er, der vil jeg være nær.

Frels mig Jesus, rens mig fra all
synd.

Drag mig op av verdens skitne dynd.
Selv om jeg er syndig, syk og svak.
Jeg vil tjene dig fra dag til dag.

Bruk mig der hvor jeg skal vandre
frem,

til å bringe ordet til et hjem.
Bring dem et ord fra dig min Gud,
som kan slette synde-skylden ut.

Jeg dig tjene vil, å kjære Gud,
for min synd som du har slettet ut.
Men når fristeren mig bliver sterk,
La mig hvile i ditt fullbrakte verk.

Lilly Hansen.

Salen, Fr.stad Ø.

Hva er Jesus for deg?

Er jeg såret? Han er den lægende balsam.

Er jeg sjuk? Han er den store læge.

Er jeg fattig? Han er min rikdom.

Er jeg hungrig? Han er det levende brød.

Er jeg tørstig? Han er det levende vann.

Er jeg naken? Han klær meg i høytidsklær.

Er jeg i gjeld? Han er min kausjonist.

Er jeg i mørke? Han er solen.

Er jeg vaklende? Han er min klippe.

Er jeg anklaget? Han er min forsvarer.

Kastes jeg omkring på bekymringenes opprørte bølger? Han er det trygge, faste anker.

I alle forhold svarer han fullkomment til alle mine behov.

Luther.

Kristus anonym. Fra Kristiansand S.

En svensk biskop brukte engang dette uttrykket. Meningen var at Kristus har noe å gjøre med utvikelingsgang og med alt det som skjer i verden, men at det ofte er vanskelig å oppdage. Kristus er med i alt sammen, men han er «anonym», han gir seg ikke tilkjenne. Victor Hugo var inne på samme tanken da han skrev om den franske revolusjon at «den veldige forfatter av disse sider i historien heter Gud og hans maske skjebnen.»

I menigheten er Kristus åpenbart Herre. Men innskrenkes hans herremakt til dette? Sa han ikke «meg er gitt all makt i himmelen og på jord?» Man behøver ikke å slå en strek over den nytestamentlige dualismen for å fastholde denne tanken. Det hører til Kristi verdensprogram, at den onde skal ha frihet til å utfolde og dermed avsløre seg. Det hører til Kristi verdensprogram at det gode skal gis nøyaktig den samme chansen (jfr. liknelsen om klinten og hveten). Det gode kan ikke innføres gjennom et maktspråk, og det onde kan ikke utryddes gjennom et maktspråk. I Guds rike hersker «frihetens fullkomne lov», og det vil igjen si at valget mellom godt og ondt, mellom Gud og Satan er og må være absolutt fritt. Kjærligheten tvinger ingen. Jo mer man arbeider seg inn i denne tankegangen, jo klarere blir det at Kristus som frelser er åpenbar, men Kristus som verdenshersker er og må være «anonym» inntil modningens time, da både det onde (klienten) og det gode (hveten) har nådd full modenhet og den endelige adskillelse skal finne sted. Inntil det skjer er Kristus som verdenshersker anonym, men det er dog han som bak verdenshistoriens kulisser holder trådene i sin hånd.

(«Dagen»).

Be som om intet arbeid vil hjelpe og arbeid som om ingen bønn vil hjelpe.

Augustin.

Lidelser er ikke et onde — før de overmannér oss.

George Elliot.

Eg treng sjølv ein mild domar på den store dagen. Lat meg då vera mild mot andre på dei små dagar, og skal leva her.

Ingen fiende kan komme deg så nær at ikke Gud kan komme i mellom.

«Og de holdt trolig fast ved apostolens lære ved samfunnet, brødsbrytelsen og bønnene.»

Så gjør vi også i forsamlingen i Kristiansand. Vi kan hilse vennene at vi har det riktig godt i «Betania». Det er som et hjerte og en sjel. Unge og eldre vokser sammen som en familie, De har et emne og en interesse og et mål alle, som samles: Alt i Kristus. Siden nyttår har vi hatt en stor ungdomsfest hvor Herrens herlighet åpenbartes mektig.

Siden har vi hatt en ungdomsuke med en serie vekkelsemøter og som avslutning en herlig fest hvor meget folk var samlet. De vitner som besøkte oss var br. Svennevik, Kr. Holmen og Arnt Andersen. De hadde alle meget godt å frambringe fra Guds rikes forråds-kammer. La oss forvente fra Herren en mektig vekelse over hele landet. Vi trenger det og Herren formår å gi det. «Og dette er den frimodige tillit vi har til ham, at dersom vi ber om noe etter hans vilje så hører han oss; og dersom vi vet, at han hører oss, så vet vi, at vi har de ting vi har bedt ham om.»

Fra meg selv personlig kan jeg hilse vennene at det står etter omstendighetene riktig bra til. Salme 55, 23.

Kr.sand., febr. 1942. Broderligst
Hans Wennesland.

Misjonens makt til seier.

Man må være utrolig blind for historiens lærdommer dersom man betviler misjonens makt til å seire. I et hvert fall mens vi tviler, er misjonen i ferd med å gjøre sitt verk. Den går fram steg for steg, mens vi tviler på dens framgang. — Med frimodighet kan altså kristenheten stille veiviseren til tjeneste for de langveisfarende gjester som himlenes rike venter på.

Kristenheten har ingen oppgave som den kan gå til med større visshet om framgang. Gud sender den i sitt ærende til verdens ender. Den har allerede vandret store stykker av veien som er lagt foran den. Den fortsetter. Lyden av misjonærenes skritt høres. Det oppslukes av og til av urskogen og dør bort i ørkene. Det blander seg med hedning-

gebyenes bulder og tilintetgjøres av larmen fra avguds-fester. Men det høres på nytt. Det går videre og videre. En misjonær stuper her, en annen der. Heltene dør, men deres slekt dør ikke, nye kommer i stedet. Gud oppvekker sendebud. Han kaller menn og kvinner og gjør dem modige, uforferdede og dyktige til å vise kristendommens vei for dem som ingen vei kjenner. For Gud ser at nettopp nå er misjonens store tid for hånden. Nå er kristenhetens erobring av verden for alvor blitt tatt opp.

Sam Stadener.

Jesus er ilden, vi — Guds barn — er gnistene.

Det er farlig å gjøre en ond handling i håpet om at det skal komme noe godt ut av den.

„Misjons-Røstens“ kommisjonærer:

Askim: Astrid Kløverud, Høgmo og J. C. Løken.

Arendal: K. Iversen.

Bergen: Lydia Johannesen, Skostredet 9 B.

Breivikbotn: og på reiser: O. Gamst
Drammen: Rackel Syvertsen, Asveien 19, Danvik.

Fredrikstad: «Salen.»

Haugesund: Bolette Alfsen.

Holmestrand: Dagny Sjuve.

Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.

Mandal: Tønnes Lundevik, Solvang.
Moss: Kristian Bye.

Mosterhamn: Chr. Størksen jr.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Oslo: Arnt Andersen, Toftesgt. 41.

Råde: Harald Skovly.

Rygge: Johan Gundersen.

Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.

Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Sætre, Hurum: Harald Olsen.

Tofte, Hurum: M. Roås.

Tjømp: P. Johansen, Mågerøy.

Volda, Sunnmør: M. Støve.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.

Bladet kan bestilles og kontingent betales til ovenstående kommisjonærer.

M

Nummer 6.

Gir

Da kom

Slik gikk disiple, da etter Jesu grav. Begi høytid var timer i disius måtte forsmedelse helt uforst. Var ikke som skulle gjenreisning ke med gla skulle inne

Slik hadde så hendte d forferdelige den, ja, ko siplenes pla få timer, d og mørke, u te deres sin trist, så mo de, ribbet hen? Hva Helt hjelpel satt de inne

Men hvor Hadde ik kjent med s han aldri å for dem? det som nå

Nei, vi f Jesus ved og klart om oppstandelse denne sannh deres hjerte klaret deres forutfattede det kommer glans og pr sterkt steng sannhetsord

Forst ette